

บทที่ 6

การใช้รัฐธรรมนูญของรัฐ
ในรัฐบาลจอมพล ป.
พิบูลสงคราม

บทที่ 6 การใช้รัฐธรรมนูญของรัฐในรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม	
- ความนำ	152
- สุนทรพจน์นายกรัฐมนตรี ฯลฯ เมื่อ 24 มิถุนายน 2482	155
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรัฐธรรมนูญฉบับต่าง ๆ	157
: ฉบับที่ 1 ว่าด้วยรัฐธรรมนูญใช้ชื่อประเทศ, ประชาชน และสัญชาติ	157
: ฉบับที่ 2 เรื่องการป้องกันภัยที่จะบังเกิดแก่ชาติ	158
: ฉบับที่ 3 เรื่องการเรียกชื่อชาวไทย	159
: ฉบับที่ 4 เรื่องการเคารพธงชาติ, เพลงชาติ, และเพลงสรรเสริญพระบารมี	160
: ฉบับที่ 5 เรื่องให้ชาวไทยพยายามใช้เครื่องอุปโภคบริโภคที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นใน ประเทศไทย	161
คำชักชวนของรัฐบาลขอให้พี่น้องชาวไทยร่วมใจกัน พยายามปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ 5 ด้วยดี	162
: ฉบับที่ 6 เรื่องทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติ	164
: ฉบับที่ 7 เรื่องชักชวนให้ชาวไทยร่วมกันสร้างชาติ	165
: ฉบับที่ 8 เรื่องเพลงสรรเสริญพระบารมี	166
: ฉบับที่ 9 เรื่องภาษาและหนังสือไทยกับหน้าที่พลเมืองดี	167
: ฉบับที่ 10 เรื่องการแต่งกายของประชาชนชาวไทย	168
: ฉบับที่ 11 เรื่องกิจประจำวันของคนไทย	169
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี	170
: เรื่องระเบียบการแต่งกายของสตรี	170
: เรื่องระเบียบการแต่งกายไว้ทุกข์ในงานศพ	175
: ว่าด้วยระเบียบการแต่งกายของข้าราชการที่ไปในงานพิธีต่าง ๆ	176
: แก้ไขระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของสตรี พ้น 18.00 น. แล้วจะสวมหมวกหรือไม่ สวมก็ได้	177
- กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยระเบียบการประดับเหรียญช่วยราชการเขตภายใน	178
- การใช้กฎหมายคุ้มครอง	179
- กฎหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่บัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา	181

บทที่ ๖

การใช้รัฐนิยมของรัฐในรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม

ความนำ

เนื่องจากประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรัฐนิยมใช้ชื่อประเทศประชาชน และสัญชาติ ซึ่งได้ออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ เล่ม ๕๖ ตอนที่ ๒๑ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๒ แล้ว และเนื่องจากสุนทรพจน์ของนายกรัฐมนตรีที่กล่าวทางวิทยุกระจายเสียงแก่ประชาชนชาวไทยทั้งหมดในอภิถันคดีสมัยแห่งงานเฉลิมฉลองวันชาติ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาฉบับเดียวกัน และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๒ เรื่องการป้องกันภัยที่จะบังเกิดแก่ชาติ ซึ่งได้ประกาศเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ค.ศ. นั้น รัฐบาลเห็นสมควรชี้แจงความหมายของรัฐนิยมให้แจ่มชัดยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

หน้าที่ของรัฐบาลแม้จะมีหลายอย่างหลายประการและมีวงงานกว้างขวางเพียงไรก็ย่อมสรุปความลงได้ว่าเป็นหน้าที่ที่ก่อสร้างความถาวรวัฒนาให้แก่ประเทศชาติ ความถาวรเป็นงานสำคัญยิ่ง ต้องทำก่อน แต่ความวัฒนานั้นก็จะละเลยเสียมิได้ จำเดิมแต่ประเทศไทยได้เข้าสู่ระบอบใหม่ รัฐบาลได้พยายามสร้างความถาวรให้สำเร็จลุล่วงไปได้แล้วหลายประการ เป็นต้นว่า ได้แก้ไขสนธิสัญญาจนได้รับอิสรภาพในการเมือง การศาล และการเศรษฐกิจได้ก่อสร้างกำลังป้องกันชาติให้แข็งแรงยิ่งขึ้น เพิ่มพูนความมั่นคงในทางการคลัง การเกษตรการพิทักษ์สันติสุขและอนามัยของประชาชน กับงานอื่น ๆ อีกหลายอย่าง อันเป็นปัจจัยแห่งความถาวร

เพื่อให้งานที่ทำมาแล้ว และที่จะทำต่อไปได้ผลยั่งยืน ประชาชนชาวไทยจำต้องปลูกคุณลักษณะขึ้นให้สมกับระบอบใหม่ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงต้องสนใจในการสร้างวัฒนาให้บังเกิดคู่กันไปกับความถาวรที่ได้พยายามทำมาแล้ว

แต่การสร้างความถาวรกับการสร้างวัฒนานั้น วิธีการไม่เหมือนกัน การสร้างความถาวร อาจอาศัยกฎหมายบังคับได้ แต่การสร้างวัฒนานั้นไม่สะดวกที่จะใช้กฎหมาย รัฐบาลจึงได้จัดให้มีระเบียบการอันหนึ่งขึ้น เรียกว่า "รัฐนิยม"

รัฐนิยมมีลักษณะเช่นเดียวกับพระราชนิยมในสมัยก่อน ผิดกันแต่ว่าพระราช
นิยมเป็นมติของพระมหากษัตริย์พระองค์เดียว ส่วนรัฐนิยมเป็นมติของรัฐ ซึ่งตั้งขึ้นโดย
อนุโลมตามมติมหาชน เป็นประเพณีนิยมประจำชาติ

ชาวไทยผู้หวังความวัฒนาถาวรของชาติพึงพร้อมใจกันเคารพและปฏิบัติ
ตามรัฐนิยม ซึ่งรัฐบาลประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สุนทรพจน์นายกรัฐมนตรี

ส่วนหนึ่งซึ่งกล่าวทางวิทยุกระจายเสียง แต่ประชาชนไทยทั้งหมด

ในภักดิ์ขิตสมัยแห่งงานเฉลิมฉลองวันชาติและสนธิสัญญา

24 มิถุนายน ๒๔๘๒

"อนึ่ง เมื่อได้พูดถึงเรื่องการศึกษากับการรักษาแล้ว ก็ทำให้รู้สึกว่าคุณธรรม ทั้ง ๒ ประการนั้นยังหาเพียงพอที่จะดลบันดาลให้พี่น้องชาวไทยเกิดคุณสมบัติ เป็นที่นิยมชมชอบอย่างชาติอื่นเขาโดยสมบูรณ์ไม่ ที่จะเรียกว่าสมบูรณ์ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีประเพณีนิยมประจำชาติอีกด้วย ซึ่งรัฐบาลกำลังเตรียมการจะประกาศชักชวนพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ปฏิบัติตามในวันข้างหน้าเป็นครั้งเป็นคราวไปตามโอกาสอันควรเราจะเรียกว่า "รัฐนิยม" คือ การปฏิบัติให้เป็นประเพณีนิยมที่ดีประจำชาติ เพื่อให้บุตรหลานอนุชนคนไทยเรายึดถือเป็นหลักปฏิบัติรัฐนิยมนี้มีลักษณะและละม้ายคล้ายคลึงกับจรรยาบรรณของอารยชนจะพึงประพฤติตนเอง ในรัฐนิยมยังมีพฤติกรรมเพิ่มพิเศษขึ้นอีกอย่างหนึ่ง คือ "อำนาจมหาชน" อำนาจมหาชนนั้น แปรรูปมาจากมติมหาชน ซึ่งเราเคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว หมายความว่า การทำสิ่งใดให้ดำเนินตามความเห็นของส่วนมากของชาติ ความเห็นดีเห็นชอบของประชาชนส่วนใหญ่ นั้น ก่อให้เกิดอำนาจมหาชนขึ้น อำนาจมหาชนนั้น สามารถทำการปรับปรุงหรือปราบปรามกลุ่มชนส่วนน้อยที่ยังว่านอนสอนยาก ไม่มีเวลาตีขึ้นมาเสนอกับผู้อื่นได้ การปราบปรามคนจำพวกนี้บางทีก็ไม่อยู่ในข่ายของกฎหมายจะเอื้อมไปถึงเพราะยังไม่มีหลักอันใดมาเป็นกรณีให้ต้องสร้างกฎหมายขึ้นสำหรับเรื่องนั้น ยกตัวอย่างเช่นผู้ชายคนหนึ่งเข้ารังแกผู้หญิงผู้เป็นเพศอ่อนกว่าตนกลางถนนหลวง รัฐนิยมก็มีว่าผู้ชายคนนั้นควรได้รับโทษจากอำนาจมหาชนให้สมกับความประพฤติผิดอารยชนนั้น หรือเช่นเมื่องานบุปผชาติ วันที่ ๓ เดือนนี้ มีบุคคลบางคนที่ย่อนทั้งศีลธรรมและการศึกษา แทนที่จะใช้ดอกไม้หรือลูกป้า สายรุ้งชว่างนางบุปผชาติกลับไปใช้ก่อนอิฐบ้าง ขยะมูลฝอยข้างถนนบ้าง ของอาวุธต่าง ๆ นำเข้าไปที่สตรีเพศเป็นต้น การกระทำอย่างนี้ไม่ใช่การกระทำของคนเจริญแล้วเพราะคนเจริญแล้วไม่รังแกเพศอ่อนแอกว่า และยิ่งในคราวนั้น สุภาพสตรีได้มาทำงานเป็นการช่วยชาติด้วย ก็ยังเป็น การกระทำไม่ดีดังว่านั่นเลย ฉะนั้นเมื่อเรามีรัฐนิยมขึ้น คนจำพวกนี้ก็จะต้องได้รับโทษจากอำนาจมหาชนโดยตรงและโดยทันที เหมือนดังเราเคยได้ฟังเรื่องเกิดขึ้นในอารยประเทศบ่อย ๆ ว่าคนที่รังแกผู้หญิงก็ถูกรายหมู่ใหญ่จับตัวมาสำเร็จโทษเสียก็มี และคราวผู้ร้ายเข้าทำ

การปลงพระชนม์พระเจ้าแผ่นดินยูโกสลาเวียในประเทศฝรั่งเศสเมื่อปีก่อนก็เช่นเดียวกัน
อำนาจมหาชนได้เข้าจัดการกับผู้ร้ายนั้นเสียก่อนที่กฎหมายบ้านเมืองจะเอื้อมแขนเข้ามาถึง
แต่ของไทยเราอาจไม่ทำรุนแรงถึงเช่นนั้น จะเพียงรุมกันว่ากล่าวอย่างแรง หรือหยุดยั้งไม่ให้ผิด
รัฐธรรมนูญของเรา หรือช่วยกันจับตัวส่งเจ้าหน้าที่ ก็น่าเพียงพอ"

หมายเหตุ : นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นคือ จอมพลแปลก พิบูลสงคราม

(ประมวลรัฐธรรมนูญ, ๒๔๘๔, น.๑-๗)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยรัฐนิยมใช้ชื่อประเทศ, ประชาชนและสัญชาติ

โดยที่ชื่อของประเทศนี้มีเรียกกันเป็นสองอย่างคือ "ไทย" และ "สยาม" แต่
ประชาชนนิยมเรียกว่า "ไทย" รัฐบาลเห็นสมควรถือเป็นรัฐนิยมใช้ชื่อประเทศให้ต้องตามชื่อเชื้อ
ชาติ และความนิยมของประชาชนชาวไทย ดังต่อไปนี้

ก. ในภาษาไทย ชื่อประเทศ ประชาชน และสัญชาติ ให้ใช้ว่า "ไทย"

ข. ในภาษาอังกฤษ

๑. ชื่อประเทศ ให้ใช้ว่า Thailand

๒. ชื่อประชาชนและสัญชาติให้ใช้ว่า Thai

แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงกรณีที่มีบทกฎหมายบัญญัติคำว่า "สยาม" ไว้

ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นต้นไป

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๘๑๐ วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยรฐินิยมฉบับที่ ๒

เรื่องการป้องกันภัยที่จะบังเกิดแก่ชาติ

ด้วยรัฐบาลพิจารณาเห็นว่าชาติไทยต้องเป็นที่เทอดทูนของชาวไทยอย่างสูงสุดเหนือสิ่งใด ๆ การป้องกันรักษาชาติ ย่อมเป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคนที่ร่วมชาติกัน จึงต้องป้องกันอันตรายหรือความเสียหายของชาติที่อาจมีมาด้วยประการต่าง ๆ จึงประกาศเป็นรฐินิยมไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ชาติไทยต้องไม่ประกอบกิจการใด ๆ โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์และความปลอดภัยของชาติ

๒. ชาติไทยต้องไม่เปิดเมยสิ่งซึ่งอาจเป็นผลเสียหายแก่ชาติให้ชนต่างชาติล่วงรู้เลยเป็นอันขาด การกระทำเช่นนั้นเป็นการทรยศต่อชาติ

๓. ชาติไทยต้องไม่ทำตนเป็นตัวแทน หรือเป็นปากเสียงของต่างชาติ โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์แห่งชาติ ต้องไม่ออกเสียงหรือแสดงตนเข้าข้างต่างชาติในกรณีที่เป็นปัญหาระหว่างชาติ การกระทำเช่นนั้น เป็นการทรยศต่อชาติ

๔. ชาติไทยต้องไม่แอบอ้างชื่อชายที่ดินแทนชนต่างชาติในทางที่เป็นภัยแก่ชาติ การกระทำเช่นนั้นเป็นการทรยศต่อชาติ

๕. เมื่อปรากฏว่า มีผู้หนึ่งผู้ใดทรยศต่อชาติเป็นหน้าที่ของชาวไทยต้องเอาใจใส่รับระงับเหตุนั้น

ประกาศมา ณ วันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

พินุลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๐๑๐ วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๓

เรื่องการเรียกชื่อชาวไทย

ด้วยรัฐบาลเห็นว่าการเรียกชาวไทยบางส่วน ไม่ต้องตามชื่อเชื้อชาติและความนิยมของผู้ถูกเรียกก็ดี การเรียกชื่อแบ่งแยกคนไทยออกเป็นหลายพวกหลายเหล่า เช่น ไทยเหนือ ไทยอีสาน ไทยใต้ ไทยอิสลาม ก็ดี ไม่สมควรแก่สภาพของประเทศไทย ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจะแบ่งแยกมิได้

จึงประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ให้เลิกการเรียกชาวไทยโดยใช้ชื่อที่ไม่ต้องตามชื่อเชื้อชาติและความนิยมของผู้ถูกเรียก
๒. ให้ใช้คำว่าไทย แก่ชาวไทยทั้งหมดโดยไม่แบ่งแยก

ประกาศมา ณ วันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

พินุลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๒๘๑ วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยรฐนิยมฉบับที่ ๔

เรื่องการเคารพธงชาติ, เพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ธงชาติ เพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี เป็นสิ่งสำคัญประจำชาติ พึงได้รับความเชิดชูเคารพของชาวไทยทั้งมวล จึงประกาศเป็นรฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. เมื่อได้เห็นการชักธงชาติขึ้นหรือลงจากเสาประจำสถานที่ราชการตามเวลาปกติ หรือได้ยินเสียงแตรเดี่ยวหรือนอกหวีดเป่าคำนับ หรือให้อาณัติสัญญาณการชักธงชาติขึ้นหรือลดธง ให้แสดงความเคารพโดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบ หรือตามประเพณีนิยม

๒. เมื่อได้เห็นธงชัยเฉลิมพล ธงเรือรบ ธงประจำกองยุวชนทหาร หรือธงประจำกองลูกเสือ ซึ่งทางราชการเชิญผ่านมา หรืออยู่กับที่ประจำแถวทหาร หรือหน่วยยุวชนหรือลูกเสือ ให้แสดงความเคารพโดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบ หรือตามประเพณีนิยม

๓. เมื่อได้ยินเพลงชาติซึ่งทางราชการบรรเลงในราชการก็ดี ซึ่งบุคคลบรรเลงในงานพิธีอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ให้ผู้ที่ร่วมงานหรือที่อยู่ในวงงานนั้นแสดงความเคารพ โดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบหรือตามประเพณีนิยม

๔. เมื่อได้ยินเพลงสรรเสริญพระบารมี ซึ่งทางราชการบรรเลงในราชการก็ดี ซึ่งบุคคลบรรเลงในโรงแรมหรือในงานสโมสรใด ๆ ก็ดี ให้ผู้ที่ร่วมงาน หรืออยู่ในวงงาน หรือในโรงแรมหรือที่นั้นแสดงความเคารพ โดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบ หรือตามประเพณีนิยม

๕. เมื่อได้เห็นผู้ใดไม่แสดงความเคารพ ดังกล่าวในข้อ ๑-๒-๓ และ ๔ นั้น พึงช่วยกันตักเตือนชี้แจงให้เห็นความสำคัญแห่งการเคารพธงชาติ เพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี

ประกาศมา ณ วันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๖๑๑ วันที่ ๙ กันยายน ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๕
เรื่องให้ชาวไทยพยายามใช้เครื่องอุปโภคบริโภค
ที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

เนื่องด้วยสถานการณ์ของโลกอยู่ในสภาพสงครามทุกประเทศ ทั้งที่เป็นคู่สงครามและเป็นกลางจำต้องสนับสนุนการเกษตร พาณิชยกรรม และอุตสาหกรรมของชาติเป็นพิเศษ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่าถึงเวลาจำเป็นที่จะต้องชักชวนชาวไทยให้กระทำเช่นนั้น จึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ ให้ประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ชาวไทยพึงพยายามบริโภคแต่อาหารอันปรุงจากสิ่งซึ่งมีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย
๒. ชาวไทยพึงพยายามใช้เครื่องแต่งกายด้วย วัสดุที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย
๓. ชาวไทยพึงช่วยกันสนับสนุนงานอาชีพการเกษตร พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม และวิชาชีพของชาวไทยด้วยกัน
๔. กิจการสาธารณูปโภคอันใดที่รัฐบาล หรือชาวไทยจัดให้มีขึ้นแล้ว ชาวไทยพึงพยายามใช้และสนับสนุน
๕. ชาวไทยผู้ประกอบการเกษตร พาณิชยกรรม งานอาชีพ หรือวิชาชีพ อันได้รับการสนับสนุนโดยรัฐนิยมฉบับนี้ต้องพยายามรักษามาตรฐานปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น และดำเนินกิจการนั้น ๆ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตทุกประการ

ประกาศมา ณ วันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

พินุลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๒๓๕๙ วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒)

คำชักชวนของรัฐบาล
ขอให้พี่น้องชาวไทยร่วมกัน
พยายามปฏิบัติตามรัฐนิยมฉบับที่ ๕ ด้วยดี

ตามที่รัฐบาลได้ประกาศรัฐนิยมฉบับที่ ๕ เรื่องให้ชาวไทยพยายามใช้เครื่องอุปโภคบริโภคที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน คกนั้น ความสำคัญมีดังต่อไปนี้

๑. ชาวไทยพึงพยายามบริโภคแต่อาหารอันปรุงจากสิ่งซึ่งมีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

๒. ชาวไทย พึงพยายามใช้เครื่องแต่งกายด้วยวัตถุที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

๓. ชาวไทยพึงช่วยกันสนับสนุนงานอาชีพ การเกษตร พาณิชย์ อุตสาหกรรม และวิชาชีพของชาวไทยด้วยกัน

๔. กิจการสาธารณูปโภคอันใดที่รัฐบาลหรือชาวไทยจัดให้มีขึ้นแล้ว ชาวไทยพึงพยายามใช้และสนับสนุน

๕. ชาวไทยผู้ประกอบการเกษตร พาณิชย์ อุตสาหกรรม งานอาชีพ หรือวิชาชีพอันได้รับการสนับสนุนโดยรัฐนิยมฉบับนี้ ต้องพยายามรักษามาตรฐานปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น และดำเนินกิจการนั้น ๆ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตทุกประการ

รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า รัฐนิยมฉบับนี้เป็นปัจจัยอันสำคัญ ที่จะช่วยให้การผดุงเศรษฐกิจของชาติและประชาชนชาวไทยลุล่วงเป็นผลสำเร็จไปได้ เพราะเมื่อผู้ใช้สินค้าไทยมาก ก็ย่อมเป็นทางชักจูงพี่น้องชาวไทยของเรา ให้คิดประกอบเป็นสินค้ามากขึ้นและพยายามปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้นด้วยเมื่อผู้ประกอบได้พยายามรักษามาตรฐาน และปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้นแล้ว ก็ย่อมเกิดความนิยมแพร่หลายออกไป เศรษฐกิจของประเทศและประชาชนชาวไทยจะก่อกำให้ เป็นผลดีขึ้นด้วยวิธีนี้ทางหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นความจำเป็นที่พี่น้องชาวไทยทั้งหลายจะต้องพร้อมใจกันยึดถือ และปฏิบัติตามรัฐนิยมฉบับนี้โดยทั่วถึง ในทางราชการนั้น ข้าราชการได้เริ่มปฏิบัติเป็นการนำอยู่แล้ว ส่วนทางประชาชน รัฐบาลจึงต้องขอรับรองให้พี่น้องชาวไทยพร้อมใจกันปฏิบัติ

อย่างแท้จริง ท่านหวังความวัฒนาถาวรของประเทศชาติ ท่านต้องการเห็นเศรษฐกิจของชาติ และประชาชนเฟื่องฟู ขอได้โปรดเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้แหละเป็นกุญแจที่จะไขเข้าไปสู่ความสำเร็จตามจุดประสงค์ และถ้าพี่น้องชาวไทยทั้งหลายพร้อมใจกันปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ ๕ นี้อย่างเคร่งครัดแล้ว เราจะได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจของชาติและชาวไทยในไม่ช้า ตามคำชักชวนนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า พี่น้องชาวไทยทั้งหมดจะได้ช่วยกันสนับสนุนและปฏิบัติตามด้วยดี ซึ่งจะเป็นการแสดงถึงวัฒนธรรมแห่งชาติไทยในปัจจุบันและเป็นหลักฐานแก่ผู้สืบสายโลหิตของเราต่อไปชั่วฟ้าดินสลาย

พินุลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๒

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๓๔๓๔ วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยรฐนิยมฉบับที่ ๒

เรื่องทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติ

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติซึ่งได้ ประกาศไว้ ณ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗ นั้น ทำนองเพลงเป็นที่นิยมแพร่หลายตามสมควรแล้ว แต่เนื้อร้องจะต้องมีใหม่ เพราะชื่อประเทศได้เรียกว่าประเทศไทยแล้ว จึงได้ประกาศให้ประชาชนเข้าประกวดแต่งมาใหม่ บัดนี้คณะกรรมการได้พิจารณาคัดเลือกเนื้อร้องบางบท เสนอให้คณะรัฐมนตรีวินิจฉัย คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาพิจารณาแล้วลงมติพร้อมกันตกลง ตามบทเพลงของกองทัพบก โดยแก้ไขเล็กน้อย

จึงประกาศเป็นรฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ทำนองเพลงชาติ ให้ใช้ทำนองเพลงของพระเจนดุริยางค์ ตามแบบที่มีอยู่ ณ กรมศิลปากร

๒. เนื้อร้องเพลงชาติ ให้ใช้บทเพลงของกองทัพบก ดังต่อไปนี้

ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย

เป็นประชารัฐไมทของไทยทุกส่วน

อยู่ดำรงคงไว้ได้ทั้งมวล

ด้วยไทยล้วนหมายรักสามัคคี

ไทยนี้รักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาด

เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่

สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี

เถลิงประเทศชาติไทยทวีมีชัย ชโย

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

พินุลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๒๖๕๓ วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๘
เรื่อง ชักชวนให้ชาวไทยร่วมกันสร้างชาติ

โดยที่รัฐบาลพิจารณาเห็นว่า การที่ชาติของเราจะเจริญก้าวหน้าสมความปรารถนาอันดีได้ ย่อมอยู่ที่ข้าราชการจะต้องช่วยกันทำงานตามหน้าที่อย่างเข้มแข็ง และใฝ่ใจทุกวิถีทางที่จะช่วยสนับสนุนพี่น้องชาวไทยให้มีทางประกอบอาชีพ โดยหวังให้ฐานะของคนทุกคนดีขึ้นเป็นลำดับ

อนึ่งงานสร้างชาติเป็นงานที่ใหญ่ยิ่ง ต้องช่วยกันอย่างพร้อมเพรียง ถ้าพี่น้องชาวไทยทุกคนพยายามแสวงหาอาชีพอันสุจริตสำหรับตนเองและครอบครัวโดยไม่เลือกงาน ประกอบการงานของตนให้มีรายได้พอที่จะทำนุบำรุงครอบครัวของตนให้รุ่งเรืองยิ่งขึ้น ก็ย่อมทำให้ชาติของเราเจริญรวดเร็วโดยมิต้องสงสัย การที่พี่น้องชาวไทยช่วยกันทำงานเช่นนี้ย่อมได้ชื่อว่าร่วมกันสร้างชาติ คณะรัฐมนตรีจึงลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

"ชาวไทยทุกคนต้องร่วมกันสร้างชาติ โดยทุกคนซึ่งมีกำลังกายดี ต้องทำงานประกอบอาชีพเป็นหลักแหล่ง ผู้ไม่ประกอบอาชีพเป็นหลักฐานนับว่าเป็นผู้ไม่ช่วยชาติและไม่ควรได้รับความนับถือของชาวไทยทั่วไป"

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๓๖๔๑ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๔๘๒)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๘

เรื่อง เพลงสรรเสริญพระบารมี

โดยเหตุที่ได้บัญญัติให้เรียกชื่อ ประเทศว่าประเทศไทย รัฐบาลจึงเห็นควร
แก้ไข บทเพลงสรรเสริญพระบารมี มิให้มีคำว่าสยาม และตัดทอนข้อความ และทำนองให้
กะทัดรัด เหมาะสมยิ่งขึ้น คณะรัฐมนตรีจึงลงมติเป็นเอกฉันท์ ให้ประกาศเป็นรัฐนิยม แก้ไขบท
เพลงสรรเสริญพระบารมีแบบพิศดารให้มีข้อความดังต่อไปนี้

ข้าพระพุทธเจ้า	เอามโนและศรัทธา
นบพระภูมิบาล	บรมกษัตริย์ไทย
ขอบรรดาล	ธประสงศ์ไ
จงสิทธิตั้ง	หวังวรหฤทัย
ดุจถวายไชย	ไชย

ส่วนทำนองเพลงแบบสังเขปนั้น ให้คงไว้ตามเดิม

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๓

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๗ หน้า ๗๘ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๘๓)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยรัฐนิยมฉบับที่ ๙
เรื่องภาษาและหนังสือไทยกับหน้าที่พลเมืองดี

ด้วยรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า การที่ชาติไทยจะดำรงถาวรและเจริญก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นไปนั้น ย่อมต้องใช้ภาษาและหนังสือของชาติเป็นส่วนประกอบอันสำคัญ คณะรัฐมนตรี
จึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ชนชาติไทย จะต้องยกย่อง เคารพ และนับถือภาษาไทย และต้องรู้สึกเป็น
เกียรติยศในการพูดหรือใช้ภาษาไทย

๒. ชนชาติไทยจะต้องถือว่า หน้าที่ของพลเมืองไทยที่ดีประการที่หนึ่งนั้น คือ
ศึกษาให้รู้หนังสือไทยอันเป็นภาษาของชาติอย่างน้อยต้องให้อ่านออก เขียนได้ ประการที่สอง
ชนชาติไทยจะต้องถือเป็นหน้าที่อันสำคัญ ในการช่วยเหลือสนับสนุนและนำชักจูงให้พลเมืองที่
ยังไม่รู้ภาษาไทย หรือยังไม่รู้หนังสือไทย ให้ได้รู้ภาษาไทย หรือให้รู้หนังสือไทยจนอ่านออกเขียน
ได้

๓. ชนชาติไทยจะต้องไม่ถือเอาสถานที่กำเนิดภูมิลาเนาที่อยู่ หรือสำเนียงแห่ง
ภาษาพูดที่แปร่งไปตามท้องถิ่น เป็นเครื่องแสดงความแตกแยกกัน ทุกคนต้องถือว่า เมื่อเกิด
มาเป็นชนชาติไทยก็มีเลือดไทยและพูดภาษาไทยอย่างเดียวกัน ไม่มีความแตกต่างกัน ในการ
กำเนิดต่างท้องถิ่น หรือพูดภาษาไทยด้วยสำเนียงต่าง ๆ กัน

๔. ชนชาติไทยจะต้องถือเป็นหน้าที่ในการปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีแห่งชาติ
ช่วยแนะนำชักชวนกัน สั่งสอนผู้ที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจหน้าที่พลเมืองดีของชาติ ให้ได้รู้ได้เข้าใจหน้า
ที่พลเมืองดีแห่งชาติไทย

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๓

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๗ หน้า ๑๕๑ วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๘๓)